

веде се надъ Виллямъ, и изведнѣжъ чухъ страшенъ, сърдцераздирателенъ викъ, който не ще забравя додето съмъ живъ. . .

Едва дишайки, спуснахъ се къмъ приятеля си, непознатиятъ стана и се възви къмъ мене; съ ужасъ видѣхъ дългитѣ коси и безобразно татуираното лице на индиецъ. . . Въ ржцетѣ му видѣхъ окървавенъ предметъ, който сжщо познахъ веднага, и който увеличи ужаса ми. Злодѣятъ бѣше одрагъ кожата на горкия Виллямъ, чийто бездушненъ трупъ лешеше сега въ краката ни.

Не мога да ви опиша, какво чувствувахъ въ тази минута. Струваше ми се, че мога да се разправа съ половина дузина врагове. Съ викъ на яростъ и отчаяние, нахвърлихъ се на индицеа. Той бѣ готовъ да отблъсне нападението и замахна да ме удари съ боздугана си. Азъ избѣгнахъ удара, прицѣлихъ се и гръмнахъ право въ лицето му.

Куршумътъ го улучи въ устата, той падна, — но падна върху мене и азъ трѣбваше да лежа неподвиженъ подъ трупа. Напраздно се опитвахъ да се освободя отъ ужасния товаръ. Изведнажъ чухъ конски тропотъ: навѣрно, нѣкой е чулъ гърмежа и идваше. О, радость! до ушитѣ ми долетѣ гласа на баща ми. . .

Работата бѣше тамъ, че като се стъмнило и ме нѣмало въ кжщи, започнали да ме търсятъ. Баща ми веднага се досетилъ кжде съмъ отишълъ, като видялъ, че кончето ми липсва. И той и ловцитѣ яхнали конетѣ и препуснали за Виллямови. Виллямовиятъ баща сжщо билъ разтревоженъ, защото като се върналъ въ кжщи, не заварилъ сина си. Присъединилъ се и той къмъ другитѣ и всички се упжтили за Уалласъ-Сити. Срещнали по пжтя кончетата ни и разбрали, че се е случило нещастие. Първото нѣща, което